

Maskernas kung

Någon gång på 1930-talet färdas Maskernas kung, gamle Wang, längs Gula floden i sin husbåt med apan Generalen som sällskap. Han uppträder på städernas marknader för små allmosor som åtminstone håller honom och Generalen vid liv. Wang har en stor sorg: enligt traditionen skall maskkonsten föras vidare från far till son, men den son som skulle bli lika skicklig som Wang på att byta de vackra och skrämmande ansiktsmaskerna så blixtnabbt att ingen anar hur det går till, är död. Och hann heller aldrig ge Wang något barnbarn.

Wang bestämmer sig slutligen för att köpa en liten gosse av en av alla de utblottade familjer som på marknaderna säljer sin barn för att få färre munnar att mätta. Wang fastnar för en liten rackare som han kallar Lilla valpen och som genast börjar kalla honom för farfar. Allt ser ut att gå Wang väl i händer – tills han upptäcker att Lilla valpen dessvärre inte kissar med "tekannepip". Och en flicka kan ju omöjligt föra traditionen vidare. Wang försöker då att på alla de vis bli av med Lilla valpen.

Maskernas kung är en tvättäkta melodram av samma snitt som en följetongsroman av Dumas eller Dickens. Det är spännande, det är sorgligt och upprörande som i ett skillingtryck med humanistisk, social och politisk tendens. Men samhällskritiken är inte explicit utan invävd i berättelsens små vardagsdetaljer. Kort sagt: det är en historia som går rakt in i hjärtat men ändå inte spelar för mycket med hjärtnipande knep; ett stort mått realism balanserar det melodramatiska. Det är också en mycket vacker film – fotot är oerhört suggestivt, ibland nästan magiskt, och stämningsskapande.

Maskernas kung är inte bara en vacker och charmerande familjefilm om hur en till synes omöjlig vänskap kan spira mellan en gammal man och en liten flicka – de båda huvudrollsinnehavarna har hittat en oemotståndlig ton i sitt samspel. Det är också en finstämd allegori om konstens villkor och konstnärens dubbla roll som skapande människa och månglare på en marknad. Ty regissören Wu Tianming, som

1989-1994 levde i frivillig exil i USA, är ingen mindre än den man som under 1980-talet var chef för Xian-studion. Det var där som Chen Kaige och Zhang Yimou och andra då unga regissörer, som sedan kom att kallas den s k femte generationens filmare, fick lov att utveckla sina talanger och slipa hantverkskunnandet till mästerskap. Maskernas kung har inte så litet gemensamt med exempelvis *Farväl, min konkubin* och *Den röda lyktan*.

Bo Ludvigsson

Kina/Hongkong 1999 Bian Lian Manus: Wei Minglun Regi: Wu Tianming Foto: Mu Dayuan

102 min Från **7** år I rollerna: Chu Yuk, Chao Yim Yin m fl

Distribution: Folkets Bio